

ת"פ 45210/06/17 - מדינת ישראל נגד אלאא הרוש, גמאל אבו עואד

בית משפט השלום בבאר שבע

03 יולי 2017

ת"פ 45210-06-17 מדינת ישראל נ' הרוש(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד כרמית כהן

נגד

הנאשמים

1. אלאא הרוש (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד מוחמד רחאל

2. גמאל אבו עואד (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד אדיר בן לולו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

על יסוד הודאת הנאשמים, הנני מרשיע כל אחד מהם בשתי כניסות לישראל שלא כדין, בהתאם להוראת סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.

ניתנה והודעה היום ט' תמוז תשע"ז, 03/07/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמים הורשעו ע"פ הודאתם בשתי כניסות לישראל שלא כדין. הנאשם 1 נמצא בישראל בתאריכים 19.6.17 ו-6.4.17 מבלי שיש ברשותו היתר שהיה או כניסה כדין, ואילו הנאשם 2 נמצא בישראל ביום 19.6.17 ו-22.1.17 מבלי שיש ברשותו היתר שהיה או כניסה כדין.

במעשיהם האמורים לעיל פגעו הנאשמים בערך המוגן של ריבונות המדינה לקבוע מי יבוא בשעריה, והסדרת שוק עמוד 1

העבודה. בעקיפין יש בכניסתם של הנאשמים לישראל, שלא תחת עינם הפקוחה של גורמי הביטחון, כדי להביא לפגיעה בביטחון של הציבור ולו ברמה הפוטנציאלית. בהקשר לכך ראה דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 3677/13 מוחמד אלהרוש נ' מ"י (9.12.14) (להלן: "אלהרוש"):

"מושכלות ראשונים הם כי הכניסה לישראל שלא כדין ומבלי היתר פרטני פוגעת בביטחון המדינה, בזכותה לקבוע את הבאים בשעריה ועלולה להגדיל את הסיכון לפשיעה מצד אלו ששוהים בה לא כדין... אין חולק כי עצם תופעת הכניסה שלא כדין מגדילה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני, בין היתר בכך שהיא פותחת פתח לזליגת פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) לתחומי מדינת ישראל ובכך מסכנת את בטחון תושביה".

בעניין אלהרוש הכיר ביהמ"ש בכך שמצב בטחוני עשוי להשפיע על העונש שייגזר על הנאשם:

"מידת החומרה של עבירת השב"ח נגזרת מהמצב הבטחוני. היא עשויה להשתנות עם שינוי העתים ואף עשויה להשתנות ממחוז למחוז. יש לבחון ולהתאים מעת לעת את מתחם העונש ההולם ואת העונש הראוי בתוך המתחם בגין עבירה זאת על פי תנאי הזמן והמקום, כך שאת מסקנתנו בפסק דין זה יש לבחון על רקע נסיבות ומצב בטחוני נתון".

על ההחמרה המתבקשת נוכח המצב הביטחוני הרעוע השורר במדינה, ר' נימוקיו של בית משפט, בין היתר בת"פ 44226-11-15, ת"פ 3939-12-15, ת"פ 65591-11-15 וכן עפ"ג 62917-10-15, עפ"ג 46537-10-15, עפ"ג 63731-10-15, עפ"ג 62917-10-15, כן עפ"ג 57021-10-15 פסקאות 13-14, לרבות הפסיקה המצוטטת שם. נימוקים אלו יפים גם לעניינו של הנאשם שבפניי, באבחנה המתבקשת.

אכן, לשמחת כולם המצב הביטחוני השתפר מאז ניתנו אותם גז"ד אליהם הפנה ביהמ"ש וכנגזר מכך יש מקום לקבוע מתחום עונש שונה במעט. לצד האמור לעיל, אין בידי ביהמ"ש לקבל הטענה כי השיפור במצב הביטחוני הינו כזה המצדיק התעלמות מרכיב זה ומשיקולי הרתעת היחיד בקביעת מתחם העונש ההולם. לדאבונו, גם מבלי שהנתונים יעוגנו באתר רשמי כזה או אחר, חדשות לבקרים אנו עדים להתרחשותם של פיגועים, חלקם פיגועים קשים, לרבות פיגועי דקירה, הנחת מטענים, פיגועי דריסה וכיוצא באלה.

ביחס לכך, קביעות דומות בנוגע למצב הביטחוני העדכני ככזה אשר עודנו מצדיק החמרה, ניתן למצוא גם בפסיקתם של מותבים אחרים וראה בין היתר ת"פ 12161-03-17 שניתן ע"י כב' השופט עטר, ת"פ 45217-02-17 ות"פ 52739-02-17 שניתנו על ידי כב' השופטת ש' חביב, ת"פ 35967-02-17 וכן ת"פ 36028-02-17 שניתנו על ידי כב' השופט קירס בית משפט השלום בנצרת וכן עפ"ג 4484-01-17 שבו בית המשפט המחוזי בבאר שבע מחווה דעתו כי הרגישות במצב הביטחוני מצדיקה את השינוי במדיניות העמדה לדין.

יתירה מכך, עיון בטיעוני הצדדים עובר למתן פסק-הדין בעניין אלהרוש מלמד כי המצב הביטחוני ששרר במדינה במועד מתן ההחלטה או עובר לכניסתם של אותם נאשמים, כלל לא מצא ביטוי או היווה חלק מהמסד להחלטה האופרטיבית

של בית המשפט בעניינם הקונקרטי של הנאשמים שעניינם נדון. הלכת אלהרוש לא באה לקבוע מתחם קשיח אחיד לכל השוהים בכל אזור ובכל עת. דברים אמורים כאמור גם בהסתמך על אותו ציטוט שהובא לעיל.

אפילו יקבל בית-המשפט טענה לפיה המצב הביטחוני כיום אינו שונה מזה ששרר במדינה בזמן שהתקבלה הלכת אלהרוש, עדיין סבורני כי עצם קיומה של "אינתיפאדת הסכינים" שהתרחשה זה מכבר בתחומי המדינה היא לכשעצמה מצדיקה מתן משקל גם בעת שהמצב הביטחוני משתפר, כחלק משיקולי הרתעת הרבים, למען זו לא תשנה, והכל בהצטרף לשיקולים נוספים הנוגעים לנפוצות העבירה בתחומי המדינה ככלל ובמחוז דרום בפרט. לא נעלמה מעיני בית המשפט העובדה כי במצב דברים שכזה נכון יהיה כי הדבר יבוא לידי ביטוי בגדרי המתחם ולא בקביעתו, אולם בסופם של דברים מבחינת התוצאה הסופית ביחס תקופת המאסר שתושט על הנאשמים זו תהא דומה.

זאת ועוד, כפי שצוטט לעיל בעניין אלהרוש, הענישה בנוגע לעבירת השב"ח יכול ותשתנה אף מאיזור לאיזור. בענייננו, וכידיעה שיפוטית, ישנו את האיזור המכונה "ג'ימבה" ואת פתחת רמאדין, בהם אין מצויה גדר. נתון זה מביא לכך ששוהים בלתי חוקיים רבים, אף כאלו המתגוררים באיזור השומרון, מדרימים, חוצים את הקו הירוק באותם אזורים וממשיכים דרכם אל טבורה של המדינה.

על רקע האמור לעיל, יש לבחון את הנסיבות הקונקרטיות האופפות את כניסתם של הנאשמים לישראל אשר ביחס אליה, ניתן לומר, כי זו נמצאת במדרג הנמוך. מדובר בכניסה לצורכי פרנסה ללא עבירות נלוות, כאשר הנאשמים שהו בכל הנלמד תקופה קצרה בשטחי המדינה, וביקשו לצאת חזרה לביתם.

מכל המקובץ לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בענייניו של הנאשמים מן הראוי שינוע בין מאסר בפועל בן מספר ימים ועד 6 חודשים מאסר בפועל בגין כניסה יחידה.

בקביעת עונשו של הנאשמים ולקולא תילקח בחשבון הודאתם שיש בה משום נטילת אחריות והבעת חרטה. מדובר בנאשמים נעדרים עבר פלילי, שמצוקה כלכלית הביאה אותם לגנוב את הגבול ולהסתכן בהעמדה לדין וריצוי עונש מאסר בפועל. המדובר בתושבי השטחים אשר מעצרים ומאסרים קשים אף יותר מאשר דרך הכלל, נוכח העדרה של מעטפת תומכת. יש בכך כדי להביא את בית המשפט למסקנה כי נכון שמאסרם יהיה כתקופת מעצרים.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על כל אחד מהנאשמים 1 ו- 2 את העונשים הבאים:

א. 17 ימים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 19.6.17.

ב. חודשיים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורם שלא יעברו עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום ט' תמוז תשע"ז,
03/07/2017 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט